

معنی «اکلسیا» در کتاب مقدس چیست؟

آر. سی. اسپرول

«پس بر فراز کوهی برآمده، هرکه را خواست به نزد خود طلبید و ایشان نزد او آمدند. و دوازده نفر را مقرر فرمود تا همراه او باشند و تا ایشان را به جهت وعظ نمودن بفرستد، و ایشان را قدرت باشد که مریضان را شفا دهند و دیوها را بیرون کنند.» (انجیل مرقس ۳: ۱۳-۱۵)

عیسی به کوهی رفت، ظاهراً با گروه کوچکی از پیروان. او برخی از شاگردانش را نزد خود فراخواند، نه برای خدمت به آنان، بلکه برای اینکه آنان جدا شوند و به خدمت بپردازند. هدف او این بود که شاگردانش در مکتب تعلیمی او آموزش ببینند تا برای انجام همان کارهایی که او انجام می‌داد - موعظه و شفا - فرستاده شوند.

مرقس پیش از این، دعوت اولیه‌ی برخی از شاگردان را به ما نشان داده است. در فصل اول، او از دعوت چهار ماهیگیر، پطرس و برادرش اندریاس، یعقوب و برادرش یوحنا (مرقس ۱: ۱۶-۲۰) سخن گفته است. در فصل دوم، او از دعوت لاوی یا متی (مرقس ۲: ۱۴) نقل کرده است. همان‌طور که در مطالعه‌ی آن بخش‌ها دیدیم، انتخاب شاگردان توسط عیسی با سنت آن زمان تفاوت داشت. معمولاً کسی که می‌خواست با معلمی خاص مطالعه داشته باشد، درخواستی ارائه می‌کرد، مانند دانشجویانی که امروزه برای پذیرش در دانشگاه‌ها درخواست می‌دهند. اما عیسی کسانی را که می‌خواست آموزش دهد، خودش انتخاب کرد.

عیسی بر روی کوه، «آنان را که خود می‌خواست، نزد خود خواند.» احتمالاً افراد بیشتری عیسی را دنبال می‌کردند، بیشتر از آن پنج نفری که مرقس نام برده است. از میان آن گروه، او پطرس، اندریاس، یعقوب، یوحنا، متی و دیگران را فراخواند. او آنان را نه برای مطالعه‌ی شریعت، علوم یا حرفه‌ای خاص، بلکه برای همراهی با خود دعوت کرد. عیسی کسانی را که می‌خواست، فراخواند و این فراخوانی، حاکمانه بود، زیرا تمام کسانی که او به آن مقام فراخواند، به آن مقام رسیدند. آنان با میل و رغبت به گروه مردانی پیوستند که قرار بود جزئی از وجود او باشند.

هر بار که مسیح کسی را نجات می‌دهد، او را در گروهی قرار می‌دهد. بُعد جمعی پادشاهی خدا چیزی است که نباید نادیده گرفته شود.

به نوعی، این نگاهی خرد به کاری است که عیسی برای کطل پادشاهی خدا انجام می‌دهد—او کسانی را که می‌خواهد فرا می‌خواند. کلمه‌ی یونانی که در کتاب مقدس به «کلیسا» ترجمه شده، «اکلسیا» است. این کلمه از یک پیشوند و یک ریشه تشکیل شده است. پیشوند «اک» یا «اکس» به معنای «از» یا «بیرون از» است. ریشه‌ی کلمه، شکلی از فعل «کالو» است که به معنای «فراخواندن» است. بنابراین، «اکلسیا» به معنای «کسانی که بیرون خوانده شده‌اند» است. به بیان ساده‌تر، کلیسای نامرئی، کلیسای حقیقی، از کسانی تشکیل شده است که نه تنها ظاهراً، بلکه باطناً توسط روح القدس فراخوانده شده‌اند. وقتی عیسی کسی را به شاگردی فرا می‌خواند، او را به نزد خود می‌خواند تا به او تعلق داشته باشد، از او پیروی کند و از او و دربارہ‌ی او بیاموزد.

درست است که تنها ایمانی که می‌تواند کسی را عادل شمارد، ایمان خود اوست. هیچ‌کس به واسطه‌ی ایمان همسر، والدین، فرزندان یا ایمان هیچ‌کس دیگری عادل شمرده نمی‌شود. در داوری نهایی، هر فرد به‌تنهایی در برابر خدا خواهد ایستاد و داوری بر اساس آنچه در قلب اوست انجام خواهد شد.

با این حال، هر بار که مسیح کسی را نجات می‌دهد، او را در گروهی قرار می‌دهد. بُعد جمعی پادشاهی خدا چیزی است که نباید نادیده گرفته شود. اخیراً با زنی صحبت کردم که کلیسای او شبانی جدید برگزیده بود. او از شبان جدید راضی نبود، بنابراین کلیسا را ترک کرده بود. وقتی از او پرسیدم که برای عبادت چه می‌کند، پاسخ داد که صبح‌های یکشنبه برنامه‌های مذهبی تلویزیون را تماشا می‌کند. مشکل آشکار این است که او صبح یکشنبه در کلیسا نیست. او با قوم خدا در عبادت جمعی، در اجتماع مقدس، همراه نیست. زندگی مسیحی امری جمعی است، زیرا مسیح نجات‌یافتگان خود را در کلیسا قرار می‌دهد تا با هم بیاموزند، با هم رشد کنند، با هم خدمت کنند و با هم عبادت کنند.

این مقاله بخشی از مجموعه [مطالعات کلام](#) است.

این مقاله در وبسایت [لیگونیر](#) منتشر شده است.

دکتر آر. سی. اسپرول، بنیان‌گذار خدمات لیگونیر و نخستین کشیش کلیسای سنت اندرو در سن‌فورد، فلوریدا، و هم‌چنین اولین رئیس دانشگاه الهیات ریفورمیشن بایبل کالج بود. ایشان نویسنده‌ی بیش از صد جلد کتاب، از جمله "قدوسیت خدا"، بوده است.